

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”
Anul V Nr. 8 (208) - 22 februarie 2015

DUMINICA IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI

Lăsatul secului
pentru Postul Sfințelor Paști

AFLAREA MOAȘTELOR
SFINȚILOR MC. DIN EVGHENIA;
SF. CUV. ANASTASIE, TALASIE
ȘI LIMNEU

După alungarea sa din Rai, Adam a plâns 40 de zile la poarta Raiului ca să fie reprimat dar nu s-a întâmplat acest lucru. Să fi fost, oare, Dumnezeu atât de aspru cu Adam încât să-l înlăture din Raiul desfătării? Nu, căci nu Dumnezeu l-a alungat din Rai, ci Adam însuși prin greșeala lui. El este singurul vinovat de drama prin care a trecut și nu greșim dacă afirmăm cu tărie că păcatul este cel care l-a alungat pe Adam din Rai și anume: mândria, nescultarea și lăcomia. Prin atitudinea sa, Adam s-a arătat nevrednic să-și continue existența în Rai, pentru că a încălcat porunca Creatorului. A avut de promovat examenul voinței, prin înfrânare de la mâncarea din pomul cunoștinței binelui și răului. Nu a trecut acest test. Dacă s-ar fi pocăit, ar fi fost iertat, dar Adam nu s-a căit de greșeala sa, ci a considerat de cuviință să-L înfrunte pe Dumnezeu dând vina pe femeia dăruită de Acesta, în loc să se pocăiască. Eva, la rândul ei, a dat vina pe șarpe, iar fără pocăință căderea celor doi a devenit inevitabilă.

Din cele evocate mai sus, înțelegem că Dumnezeu l-a investit pe om cu libertatea de a alege, în virtutea căreia Creatorul respectă alegerea omului. Omul a fost creat de Dumnezeu să moștenească Raiul, dar dacă omul vrea să facă o altă alegere, Dumnezeu nu-l îngrădește pe om, ci îi respectă decizia. Cu siguranță că alegerea omului s-a dovedit catastrofală, însă Adam nu a mai putut să dea timpul înapoi, ci a trebuit să suporte consecințele căderii sale în păcat, care au fost devastatoare. În primul rând a pierdut legătura cu Creatorul, starea de har. Din trup duhovnicesc, plin de lumină și har de la Dumnezeu, a devenit trup materialnic care înseamnă dureri, suferințe, nevoi, boli și moarte trupească. Sufletul, care reprezintă chipul

DUMINICA IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI

Astăzi, cu ajutorul Lui Dumnezeu, am pășit pe a patra treaptă a Triodului, în Duminica izgonirii lui Adam din Rai. Această Duminică se mai numește și Duminica lăsăturii sec de brânză, pentru că începând din această noapte intrăm propriu-zis în Sfântul și Marele Post al Paștilor. Dacă astăzi recapitulăm istoria căderii lui Adam din starea de har, începând de mâine va debuta o perioadă a ridicării și a sfințirii noastre, având ca scop repunerea noastră în stare de har și de „fii ai Celui Prea-Înalt”.

lui Dumnezeu în om, nu a dispărut ci s-a alterat, s-a întunecat din lipsa luminii lui Dumnezeu, intervenind în firea omenească moartea sufletului. Și natura înconjurătoare s-a revoltat împotriva lui Adam, căci el care le-a stăpânit pe toate, de acum înainte nu va mai putea stăpâni nici natura, nici celelalte fapte, multe dintre ele devenindu-i potrivnice.

Trebuie să recunoaștem că de fiecare dată când recitim istoria căderii și izgonirii lui Adam, ne gândim exclusiv la el ca personaj biblic. Dar Adam este prototipul fiecăruia dintre noi, așa încât ne dăm seama că noi repetăm, într-un fel sau altul, istoria căderii lui. Nu doar el a căzut și a fost izgonit, ci fiecare dintre noi am căzut și, nu zicem că am fost izgoșiți, ci ne-am izgonit singuri, afară din împărăția sfințeniei, dreptății și adevărului. Suntem legați de strămoșul nostru nu numai prin rudenția descendenței, ci și prin moștenirea

păcatului său, numit îndeobște „păcatul strămoșesc”, care se spală în baia Sfântului Botez. Cu toate acestea noi repetăm aproape zilnic cele trei păcate adamice: mândria, neascultarea și lăcomia.

Adam a căzut fiindcă nu a postit. Deci, dacă noi dorim să îndreptăm greșeala adamică trebuie să postim. Avem această ocazie, acum, când începe Sfântul și Marele Post al Sfințelor Paști, când toată suflarea trebuie să postească. Cine nu postește, păcătuiește căci se înscrie pe linia căderii lui Adam. Doar cei bolnavi și suferinzi primesc dezlegare de la post, dar nu dezlegare de la săvârșirea binelui. Postul trebuie unit cu rugăciunea, dar roadele celor două trebuie să se vădească în săvârșirea binelui și înaintarea pe calea virtuții. Postul nu este un scop în sine, ci un mijloc de a îndupleca pe Dumnezeu să ne ierte, să ne curățească de păcate. ❖

Preot Adrian Chiriță

BISERICA LUPTĂTOARE MIJLOCEȘTE PENTRU CEI PLECAȚI LA DOMNUL

Fără îndoială, poporul român are cultul morților sau mai bine spus cultul veșniciei. Adânc înrădăcinat în conștiința sa, este faptul că viața nu se termină la pragul mormântului, ci ea îmbrățișează eternitatea. Pentru creștinii ortodocși, morții nu trec în „neființă”, ci ei sunt adormiții a căror suflete se întorc la Cel care le-a creat. Pentru ei, doar timpul și istoria au murit. Se deschide veșnicia.

Acolo unde sufletul celui adormit întâlnește Biserica cea triumfătoare din ceruri. O lume în care cel plecat află pe ai lui, trecuți la Domnul înaintea lui.

Știind toate acestea, că cei adormiți sunt doar într-o lume pe care noi n-o vedem, le facem celor dragi parastase, îi pomenim la Sfintele Liturghii, dăm milostenie în numele lor dar și pentru ei, și nădăjduim că rugăciunile Bisericii aduc alinare și iertarea păcatelor celor dragi ai noștri care nu mai sunt printre noi. Facem milă cu sufletele lor, căci odată duși dincolo, nu le mai este cu putință să facă ceva pentru mântuirea lor, așa cum le era îngăduit pe pământ. Dar noi, cei de aici, nu numai că putem, dar avem datoria de a ne ruga și a face milostenie în numele celui plecat.

De aceea, nu este întâmplător faptul că Sâmbetele morților reprezintă pentru românii ortodocși momente pe care le pregătesc cu mare grijă și pentru care investesc cu generozitate din timpul și cele materiale ale lor. Dovadă faptul că bisericile în general, și a noastră în mod special, sunt la fel de pline de Moși ca și la sărbătorile mari sau la hramuri. Chiar dacă peste an mulți creștini nu prea ajung la biserică, iată că la pomenirile de obște ale celor înveșnicii, aproape fiecare familie participă făcând milostenie sufletelor răposaților lor.

Așadar, de Moșii de iarnă biserica noastră a fost încă de cu noapte plină de enoriași, care au adus coșuri cu colivă, colaci și vin. Cu pomelnice și lumânări, pâine, tămâie și vin au făcut încă din zori o coadă impresionantă la ușa altarului, pentru ca cei dragi ai lor să fie pomeniți atât la parastas, dar cu osebite la Sfânta Liturghie. Atât biserica, cât și curtea bisericii au devenit neîncăpătoare. Cu toții însă am avut parte de o slujbă cu totul deosebită, la care s-a adăugat cuvântul de învățătură rostit de părinții Eugen Moraru și Pompiliu Dinu. Într-o lume în care suntem bombardați de mii de știri, de informații mai mult sau mai puțin utile, avem din ce în ce mai puțin timp și disponibilitate de a asculta și înțelege un cuvânt pentru viața sufletului, un cuvânt despre Dumnezeu și planul Său de mântuire a neamului omenesc.

Părintele Eugen Moraru ne-a vorbit despre importanța iubirii pe care o avem și milei pe care o facem pentru sufletele celor răposați, având în vedere că a doua zi, adică în Duminica Înfricoșătoarei Judecăți, Evanghelia zilei ne vorbește despre a doua venire a Mântuitorului, despre Judecata tuturor neamurilor și despre faptele milei trupești și sufletești pe care le-am făcut în viața noastră, despre care vom fi întrebați la această Judecată.

„Căci Domnul va avea la Judecată milă cu cel care a făcut milă aici pe pământ. Ziua de azi, Moșii de iarnă, este un preambul pentru ziua de mâine, a Înfricoșătoarei Judecăți. Pentru că și cei plecați vor sta la Judecata universală a tuturor oamenilor și a tuturor generațiilor care au trăit pe pământ și s-au mutat de la cele vremelnice la cele veșnice.

Pentru cei adormiți a avut loc judecata particulară a sufletelor lor. Și au primit fiecare o răsplată provizorie. Noi cei rămași în urmă avem o datorie sfântă să-i pomenim, să le facem parastase, să le îngrijim mormintele, mai ales în aceste soroace statornicite de Biserică, să-i pomenim cu toată dragostea noastră, să arătăm că respectul, recunoștința noastră față de ei și iubirea pe care le purtăm nu pot pieri niciodată, deși ei au plecat dintre noi. Arătăm că nu i-am uitat, că dragostea noastră pentru ei, unitatea noastră cu ei, este mai puternică decât timpul acesta care ne-a despărțit de ei. Arătăm că prin aceste rânduieli stabilite de Biserică, prin credința și dragostea cu care venim și le facem pomenirea, că-i respectăm în continuare, că nu i-am uitat, și odată ne vom reîntâlni cu ei.

Și noi cu ei suntem una: ei s-au mutat la cele veșnice, noi suntem încă pe acest pământ, în latura aceasta luptătoare a Bisericii. Noi nu putem rupe legătura cu cei plecați. Pentru că și ei acolo unde sunt, dacă s-au mutat aproape de Dumnezeu, în corturile dreptilor, cum spunem în rugăciune, și ei se roagă acolo, îl preamăresc pe Dumnezeu și așteaptă mila și milostivirea noastră, recunoștința și dragostea noastră. Pentru că sufletele lor pentru ele însele nu mai pot face nimic. Numai noi suntem cei care mai putem face ceva pentru ca Dumnezeu să se milostivească față de sufletele lor, să le mai ierte din păcate, să-i apropie de lumină sau să-i așeze mai aproape de Sine, căci El este Lumina lumii. Și de aceea se aprind lumânări, ca Dumnezeu să le facă parte de mai multă lumină în Împărăția Lui.

Vedeți câtă unitate trebuie să arătăm cu cei care sunt dincolo, pentru că Biserica este una, cea de pe pământ cu cea din Ceruri, acel trup tainic al lui Hristos, extins în comunitate prin Tainele Bisericii. Are o importanță deosebită nu numai slujba în sine de pomenire pe care o facem, ci și Sfânta Liturghie de care am legat-o, pentru că așa este în cultul Bisericii noastre. În cursul Sfintei Liturghii aproape jumătate din cereri și pomeniri sunt și pentru cei adormiți, pentru că la Sfânta Liturghie și cei vii și cei morți suntem una în Hristos, nu ne despărțim de ei. Dar și pentru cei plecați, care sunt mai departe de Dumnezeu pentru că au făcut cele rele pe pământ și nu L-au avut pe Hristos în centrul vieții lor, se mai poate face ceva până la Judecata finală. Căci slujbele Bisericii au o putere deosebită, încât și din iad mai poate fi scos cineva.” ❖

SFÂRȘITUL LUMII VA VENI CÂND DUMNEZEU NU VA MAI SUPORTA IMORALITATEA NOASTRĂ

Și tot în Sâmbăta morților, de Moșii de iarnă, părintele paroh Pompiliu Dinu ne-a vorbit de semnele sfârșitului lumii, mai precis a celei de a doua venire a Mântuitorului, când Acesta va judeca lumea. Căci aceste semne par azi mai actuale și mai evidente ca niciodată.

Profitând de faptul că biserica era mai plină ca de obicei, părintele Pompiliu Dinu a ținut să împărtășească cât mai multor enoriași învățătura despre a doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos, pentru ca toți să folosim timpul ce Dumnezeu ni l-a dăruit pentru a spori duhovnicește, a priveghea și a ne ruga, în speranța amânării acelor vremuri eshatologice.

Deși niciodată creștinii ortodocși n-au făcut din Apocalipsă un motiv de permanentă preocupare și teamă precum unii neoprotestanți, care au profetizat chiar de mai multe ori venirea iminentă a Mântuitorului, cu date concrete, noi ortodocșii ne-am îngrijit mai ales de starea noastră duhovnicească pentru a da răspuns bun la judecata noastră particulară.

Din cuvântul părintelui Pompiliu Dinu am descifrat semnele sfârșitului și cum se arată ele în timpurile noastre. Căci propovăduirea Evangheliei la toată făptura s-ar părea că s-a împlinit (Matei 24, 14), Sfânta Scriptură fiind tradusă în toate dialectele lumii, ca nimeni să nu aibă la ziua Judecării îndreptățire că nu a avut Scriptura în limba lui. Al doilea semn va fi convertirea poporului evreu la creștinism, care are loc chiar și în aceste clipe.

„Apoi, Scriptura ne spune că mulți vor cădea de la credință. Iar Sfântul Apostol Pavel îi spune lui Timotei că în zilele din urmă vor fi oameni necredincioși, care se vor abate de la adevăr și-și vor întoarce mintea către basme, căutând să amăgească pe oameni.

Mulți s-au lepădat de la credință. Și ca semn al slăbirii credinței, parcă nicio instituție nu este mai lovită astăzi cum este familia. Un desfrâu generalizat, o lume fără rușine, în care se pun mai presus de drepturile care se cuvin omului de la Dumnezeu, drepturile în care cred oamenii: de a se batjocori, de a ajunge până la desfigurare. Și toate acestea pentru că nu mai acceptă niciun învățător, ei sunt singurii lor învățători.

Apoi, înmulțirea războaielor și a veștilor despre războaie. (Matei 24, 6) Și câte nu sunt și ne dau târcoale! Ni se pare că se opresc, dar ele mai rău se agită.

Alte semne care prevestesc sfârșitul sunt catastrofele de la nivel planetar (Matei 24, 7), cutremure mari pe alocuri, lucruri de care auzim tot timpul.

După catastrofe se vor ivi proroci mincinoși (Matei 24, 11), apostoli mincinoși, făcând semne mari ca să amăgească, dacă va fi cu putință și pe cei aleși. Toți cred că dețin adevărul, dar fiecare îl interpretează cum vrea el. Adevărul îl deține Biserica, iar interpretarea este duhovnicească, sobornicitară, așa cum îndrumă Duhul Sfânt în Biserică, nu după cum mi se pare mie. De aceea, ivirea prorocului mincinos este un capitol cu totul aparte pe care îl tratează și Apocalipsa. Capitolul 11 vorbește despre venirea lui Ilie și Enoh, cei doi martori care îi vor îndemna pe oameni să creadă în Dumnezeu, dar nu vor ascultați. Spune Scriptura că-i vor omorî, și vor sta trupurile lor trei zile și trei nopți în cetatea Ierusalimului, care duhovnicește se interpretează Sodoma, ceea ce înseamnă că va fi atâta rătăcire și atâta cădere de la adevăr încât oamenii vor trăi ca sodomiei. Acolo va predica Ilie. Și după ce îi vor omorî, spune Scriptura că mai marii lumii își vor trimite cadourile unul altuia, de bucurie că au fost omorâți. (Apoc. 11, 8-10) Iar după trei zile, cei doi vor învia. (Apoc. 11, 11) Se vor cutremura toți.

Și se va arăta pe cer semnul Fiului Omului, care este Sfânta Cruce. (Matei 24, 30) Ea este cea care vestește eshatologia, venirea Fiului lui Dumnezeu, să judece vii și morții. Și atunci nu va fi sfârșitul: va fi un cer nou și un pământ nou, în care va triumfa dreptatea. De aceea, Judecata aceasta de care ne vorbește Evanghelia de mâine, ne arată o parte din criteriile de judecată: faptele milei trupești și sufletești. Dar Dumnezeu ne va judeca și după darurile pe care le-am primit.

Ită deci că învățătura despre Judecata lumii este strâns legată de învățătura despre a doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos. Dacă prima dată a venit smerit, de această dată când va veni Fiul lui Dumnezeu, o va face în sunet mare de trâmbiță, încât toți se vor cutremura, vor ști toți de pe fața pământului că a venit Hristos.

De ziua și de ceasul acela nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. Privegheați și vă rugați că nu știți ziua, nici ceasul când va veni Fiul Omului. (Matei 24, 42)

Vi le-am spus toate acestea, pentru că omul nu mai vrea să știe de Biserică, iar în zilele din urmă, lupta cea mai grea va fi că nu vor mai accepta pe Dumnezeu. Dacă le spui că ești cu Dumnezeu, vei fi exclus din comunitate, și ați văzut că toți au căutat să scoată până și ora de religie din școli, să-L scoată pe Dumnezeu. Dar scoaterea lui Dumnezeu este urmată de orbire spirituală, nu ne mai vedem chipurile unii altora, nu ne mai interesează ce simte fratele nostru, de sânge, nu mai zic de celălalt. Iubirea noastră se va răci, spune Scriptura (Matei 24, 12). Dar cel care va răbda până la sfârșit se va mântui. Cuvântul acesta ne îndeamnă să avem răbdare. Aceasta înseamnă că vor veni și vremuri de persecuție peste noi. Doar două exemple: Biserica din Egipt, cu aproape 12 milioane de creștini; se duce o luptă extraordinară ca să o distrugă defintiv. Biserica din Siria a fost distrusă, episcopii, maicile la care am fost nu mai sunt, au fost omorâți.

Lupta cea mai mare în zilele noastre este dată de cei care caută să nege dumnezeirea lui Hristos. Dar cel ce nu va crede se va osândi. (Matei 16, 16) Dacă ne vom întoarce acum cu toții la Dumnezeu, Acesta nu va aduce sfârșitul lumii, căci știți că sfârșitul lumii depinde de noi și de pocăința noastră. Sfârșitul lumii va veni când Dumnezeu nu va mai suporta El starea de imoralitate în care trăim.

Căci ceea ce îl definește pe om este relația lui personală cu Dumnezeu, prezența lui la cultul public, venirea lui la locul de trăire intensă a lui Dumnezeu, adică în biserică.

V-am spus acestea pentru că omul contemporan nu-și mai folosește timpul pentru rugăciune, citirea Sfintelor Scripturi și pentru viața duhovnicească. Iar când veți vedea urâciunea pustiirii stând în locul cel sfânt (Matei 24, 15), atunci va veni sfârșitul. De aceea trebuie să ținem la sfințenia vieții și la sfințenia Bisericii, căci Sfântul Pavel spune că Biserica este stâlpul și temelie adevărului (I Timotei 3, 15), iar sfințenia nu vine de la noi, ci de Hristos care este capul Bisericii.” ♦

CĂTĂ DRAGOSTE AI, ATÂT POSTEȘTI

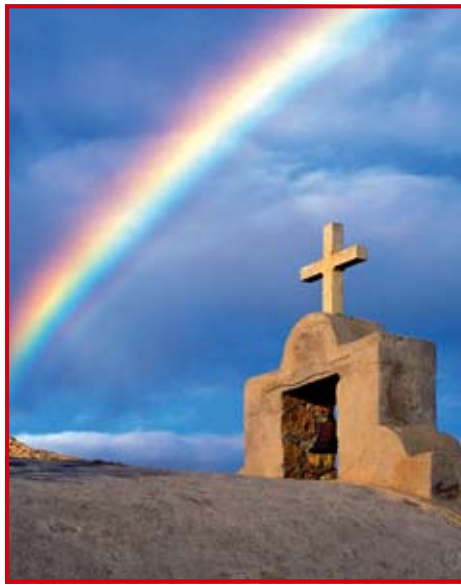

După ce-am participat la Vecernia Iertării, ne-am împăcat cu toți sau măcar cu cei apropiați, duminică 22 februarie, seara, lăsăm sec și de lapte și ouă și ne pregătim pentru Postul Mare.

Postul Paștelui se ține astfel: nu se mănâncă produse animale (carne, lactate, ouă, pește), ulei și vin. Dezlegare la pește: pe 25 martie de Bunavestire, și în Duminica Floriilor. Dezlegare la ulei și vin: sâmbăta și duminica, și pe 9 martie - Sf. 40 de Mc. din Sevastia. De luni până vineri se mănâncă o singură dată în zi, de obicei seara după vecernie sau Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, legume și fructe, gătite fără ulei, iar sâmbăta și duminica se mănâncă de două ori bucate gătite cu ulei, și se poate bea puțin vin.

În prima și ultima săptămână a postului, postirea este mai aspră. În primele 5 zile de post numai două mese sunt permise, una miercuri și alta vineri, în ambele cazuri după Liturghia Darurilor mai înainte sfințite. În celelalte 3 zile, cei ce au putere sunt încurajați să păstreze un post absolut; cei pentru care acest lucru nu este posibil, pot mânca marți și joi (dar nu luni, dacă se poate), seara după vecernie: pâine, apă, ceai sau sucuri de fructe, eventual fructe sau semințe, dar nu mâncare gătită.

Această postire aspră este accesibilă în mănăstiri, și celor mai râvnitori și plini de dragoste creștini. Cei mai mulți însă, din diverse motive – sănătate, profesie, problemele familiale, și mai ales propria neputință, nu pot să facă față unei asemenea asprimi. De aceea, în înțelepciunea sa, Biserica a exceptat de la postire copiii și bolnavii. Apoi, discernământul și dreapta socoteală caracterizează viața bunilor creștini, care vor adapta rigorile postului cu necesitățile, sănătatea și puterea fiecăruia. Dreapta socoteală ține

și de a ne hrăni cu bucate sănătoase, gătite corect și care neapărat să nu neglijeze afecțiunile pe care le avem.

Ceea ce contează, este să punem început bun postului, să ne hotărâm să ținem tot postul, nu să ne facem reguli proprii privind postirea - trei zile, o săptămână la început și la sfârșit sau miercurile și vinerile de peste săptămână, ci să postim cum putem noi mai bine, orice problemă avem în acest sens să o mărturisim neapărat duhovnicului, și acesta ne va da sfatul cel mai înțelept și eventual binecuvântarea de a posti mai lejer.

Și dacă totuși ne este imposibil să ținem postul sau dacă el este unul foarte lejer – după slăbiciunile noastre – putem să înmulțim rugăciunea, participarea la slujbele bisericii, citirea Sfintei Scripturi și cărților duhovnicești, să nu neglijăm sub nici un chip spovedania, faptele de milostenie, să ne depărtăm de orice obicei sau locuri care nu ne aduc folos duhovnicesc (petreceri, TV, internet, etc.), să căutăm despătimirea noastră sub orice formă, și să lucrăm zilnic la cultivarea virtuților creștine.

Rânduiele și slujbe în Postul Paștelui

Zile aliturgice (în care nu se săvârșește Sfânta Liturghie): luni și marți la începutul Postului Mare; Vinerea mare.

În acest post se slujesc toate cele trei liturghii ortodoxe: de luni până vineri, din săptămâna a doua, Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, sâmbăta Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur, iar în primele cinci duminici din Post și în Joia Mare, Liturghia Sf. Vasile cel Mare. În duminica Floriilor - Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur. Așa numita „Liturghie a darurilor mai înainte sfințite”, pusă sub numele Sf. Grigore Dialogul, nu este de fapt o Liturghie deoarece în cadrul ei nu se aduce Sfânta Jertfă și nu se sfințesc darurile. Ea este un ritual solemn de împărtășire cu Sfintele Taine sfințite la una din Liturghiile propriu-zise.

De luni până joi, în prima săptămână la Slujba Pavcerniței se citește Canonul cel Mare, al Sf. Andrei Criteanul.

În săptămâna a cincea și a șaptea (sau a Patimilor) din Postul Paștelui au loc Deniile: miercuri săptămâna a cincea, Canonul cel Mare al Sf. Andrei Criteanul integral, iar vineri Acatistul Bunei Vestiri. Deniile din săptămâna ultimă a Postului sau Săptămâna Patimilor se săvârșesc în biserici începând cu seara Floriilor, până vineri seara, inclusiv; cele mai importante sunt cele de joi și vineri seara, cunoscute și sub denumirile de Denia mică (cu citirea celor 12 Evanghelii) și Denia mare (Cântarea Prohodului). În întregul Post se înmulțesc citirile din Sfânta Scriptură, iar cântările devin mai sobre și mai triste ❖

În această săptămână biserica va fi deschisă continuu, iar de luni până sâmbătă toți preoții bisericii vor spovedi.

Părintele Pompiliu Dinu va spovedi doar sâmbătă 28 februarie între orele 8 și 20.

De Duminica Ortodoxiei (1 martie) începe colecta pentru Fondul Central Misionar cu scopul ajutorării bisericilor cu resurse financiare limitate din țară și din diasporă, și finanțarea unor programe sociale pentru susținerea persoanelor cu posibilități materiale reduse. Aceasta va avea loc în fiecare din duminicile următoare și la sâmbăta Bunei Vestiri, când colecta se va încheia.

**Programul meditațiilor
îl găsiți la avizier sau pe site-ul
Parohiei Șerban Vodă**

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 22 FEBRUARIE - 1 MARTIE 2015

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 22 februarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a lăsăturii sec de brânză). Lăsaturul secului pentru Postul Sfințelor Paști. Utrenia, Sfânta Liturghie. Vecernia Iertării
Luni 23 februarie	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba Pavcerniței cu Canonul Sfântului Andrei Criteanul Zi aliturgică - Începutul Postului Mare
Marți 24 februarie	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba Pavcerniței cu Canonul Sfântului Andrei Criteanul Zi aliturgică
Miercuri 25 februarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Slujba Pavcerniței cu Canonul Sfântului Andrei Criteanul
Joi 26 februarie	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba Pavcerniței cu Canonul Sfântului Andrei Criteanul
Vineri 27 februarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Vecernie, Acatist
Sâmbătă 28 februarie	07 ³⁰ -10 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților; citirea Sărindarelor Vecernie
Duminică 1 martie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica întâi din Post (a Ortodoxiei) - Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2015 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI